

Lucifers geschenken

Sprookjesroman

Eerste druk

© 2024 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

1

Een huisarts opende de deur van zijn praktijkruimte en speurde zijn wachtende patiënten af.

‘Mijnheer Martin!’

Moeizaam werkte Mike zich op zijn rechtervoet en met lichtmetalen krukken uit het stoeltje omhoog.

Bijna verloor hij hierbij het evenwicht. Een behulpzame man, die naast hem had gezeten, wist dit te voorkomen, door snel overeind te komen en hem bij de bovenarm te vatten. Een andere man raapte de krukken op en gaf die Mike in handen.

‘Bedankt’, zei Mike, zonder zijn helpers aan te kijken.

Huisarts keek hem met een uitdrukking aan, waarin Mike ongeduld meende te bespeuren en hield de deur verder open.

Telkens de krukken voorwaarts neerzettend en vervolgens zijn enige voet er tussenin plaatsend, passeerde Mike hem en bleef in het midden van de behandelruimte wachten.

Huisarts gebaarde naar zijn onderzoeksbank.

Mike krukte ernaartoe en draaide zich voorzichtig, door kleine bewegingen van voet en krukken ongeveer negentig graden om, waarna hij zich langzaam op de rand van de bank liet zakken. Hij hield zijn hulpmiddelen voor zich uit.

Huisarts nam ze, na korte aarzeling aan en plaatste ze schuin tegen de muur.

Mike zette zich af en draaide zich op zijn rug. Hij zette zijn leren hoed af.

Huisarts ging op een stoel op wieltjes zitten.

‘Zo, mijnheer Martin, dat was me nogal een ingreep., die u heeft ondergaan.’

Mike keek hem boos aan. ‘Je hebt me nog geen twee weken geleden weggestuurd met me grote zwarte teen. Als je me eerder had laten opnemen en opereren, had ik de rest van me voet en me been nog gehad, koekenbakker! Ik ga dus echt wel een klacht tegen je indienen!’

Huisarts glimlachte flauwtjes, geforceerd.

‘Het zit toch wel wat gecompliceerder in elkaar dan zoals u het stelt, mijnheer Martin. Meestal stopt de necrose, zodat uw teen zou zijn

losgeraakt. We hadden nog geen idee, dat de toestand van uw been en uw vaten zo ernstig was.'

Huisarts maakte de veiligheidsspeld waarmee de linker broekspijp om de beenrest zat gevouwen los en bekeek het verband, dat enigszins was doorgelekt.

'Hoe is het nu met de pijn?'

'Het lijkt wel of die rotte voet er nog steeds aanzit. Ik kreeg morfinepilletjes in het ziekenhuis. Die hielpen wel wat.'

'Het is niet verstandig om daar te lang mee door te gaan. U kunt er verslaafd aan raken. Probeert u het eerst met paracetamol.'

Huisarts schakelde een muurlampje in en trok latex handschoenen aan.

Hij trok de pleisters voorzichtig van de windsels los en wikkelde de beenrest bloot.

Het brandde, alsof zijn huid werd losgetrokken. Mike had zijn ogen gesloten, hield zijn hoofd afgewend en zijn kaken op elkaar geklemd. Hij kreunde en blies tegelijkertijd, tussen zijn tanden door.

'Het is belangrijk dat u leert om uw amputatie en de stomp te accepteren.'

Mike opende zijn ogen en keek schuw, met nog immer afgewend gezicht, naar de beenrest. 'Waarom doet het dan nog zo tyfus veel zeer?'

'De operatiewond is aan het genezen. Daardoor trekt het weefsel. En er zit nog vocht omheen. Dat verdwijnt vanzelf weg, binnen een paar dagen.'

'Dat bedoel ik niet. De ellende zit vooral daar, daar!' Hij wees naar een plek, ongeveer veertig centimeter bij de wond vandaan, in het niets.

'Ook dat is bekend na amputaties. Uw hersens denken, dat uw voet en uw onderbeen er nog zitten.'

'Heb ik dan ineens twee hersens? Wat is dit voor gelul?'

'Als u zo blijft schreeuwen, dan laat ik uw hechtingen zitten en stuur ik u naar huis.'

Mike kreunde. Hij vouwde zijn handen onder zijn linker knieholte.

Hij keek naar de muur en voelde hoe de draadjes een voor een uit de wond werden getrokken, vurig aanvoelende kanaaltjes achterlatend.

'Wanneer krijg ik nou een kunstbeen?'

'Eerst moet uw stomp geslonken zijn. Zoals ik al zei, er zit nog vocht in.'

'Zeg nou toch geen stomp! Ik vind dat zo'n rotwoord!'

Huisarts depte de wond met een in Betadine gedrenkt gaas en spoot er verbanspray overheen. ‘Waarom vindt u dat zo’n rotwoord?’

‘Het lijkt op stom. Ik ben natuurlijk zelf stom geweest...’

‘Om door te gaan met roken. Ja, inderdaad mijnheer Martin, daar heb ik u toch verschillende keren voor gewaarschuwd. En ik ben de enige niet.’

‘Dat bedoel ik niet! Ik had veel eerder naar de eerste hulp moeten gaan! Ik heb te veel op je vertrouwd! Met die praatjes van je, dat het wel goed zou komen!’

Huisarts trapte zich op zijn stoel een meter of twee achterwaarts.

‘Ik had u toch gewaarschuwd niet zo te schreeuwen? Wat moeten mijn andere patiënten wel niet denken? Dat hier een slager bezig is?’

‘Sorry dok. Ik zit nog barstens vol emotie van al die ellende. Ik voel trouwens ook pijn in mijn rechtersvoet.’

Huisarts werkte zich met forse beenbewegingen naderbij en wikkelde de beenrest in en fixeerde het verband met pleisters.

‘Laat u eens even zien...’

Mike stroopte zijn rechterbroekspijp omhoog en trok schoen en sok uit.

De tenen van zijn voet zagen paarsrood. Het onderbeen vertoonde dezelfde soort vlekken.

‘Ze voelen wat koud aan’, vond de arts, de tenen betastend. ‘U weet, waartegen ik u voor de zoveelste keer wil waarschuwen.’

‘Dus ik loop kans dat ook...’

‘Dat u ook dat been gedeeltelijk zult verliezen.’

Huisarts keek hem doordringend aan.

Mike zuchtte. Hij zette zijn hoed op, spelde de broek om de beenrest heen, trok sok en schoen aan en kwam op de rand van de onderzoekstafel zitten.

De latexhandschoenen knarsten en piepten, toen ze werden uitgetrokken.

Huisarts overhandigde hem de krukken. ‘U kunt er al aardig mee overweg, zag ik.’

‘Ik sodemieterde dus wel om, daarnet. En ik heb nog wel zo vaak geoefend in het ziekenhuis. Ik hoefde niet naar de revalidatie. Ik zou van huis uit revalideren. Weet u daar iets van?’

‘Ik zal het aan mijn praktijkondersteuner vragen. Komt u over drie weken voor controle langs.’

Hij ging achter zijn bureau zitten.

Mike krukte naar het bureau en bleef ervoor staan, om een hand te geven. Huisarts bleef naar het scherm kijken, terwijl zijn vingers op de toetsen roffelden.

Ik besta ineens niet meer, dacht Mike. Zonder groet verliet hij de praktijkruimte. Hij kwam voor een balie staan, waarachter een receptioniste de afspraak op een kaartje noteerde en een zorgtaxi belde.

De meeste patiënten waren door andere huisartsen opgehaald. Een nieuwe menigte had zich in de wachtkamer verzameld.

Mike stak het kaartje in zijn portefeuille en liet zich op hetzelfde stoeltje zakken.

‘Hoe laat komt de taxi?’

‘Dat weet ik niet mijnheer.’

‘Kan ik een recept voor paracetamol krijgen? Dat heeft me dok aangeraden.’

‘Paracetamol kan u bij de super of de drogist kopen.’

‘Ik zou nog een verwijzing naar de fysio krijgen.’

‘Ik kan niet alles tegelijk meneer.’

Een mandje met tijdschriften stond ver buiten zijn bereik. Mike sloot zijn ogen en vroeg zich af, of hij ooit een tijd zou meemaken, waarin hij niets voelde in al dan niet nog bestaande lichaamsdelen.

Hij moest zijn ingedommeld, ondanks de pijn. Iemand legde ene hand op zijn schouder.

‘Dag meneer.’

Geschrokken keek hij in het onregelmatige gezicht van een man van ongeveer zijn leeftijd. Hij had een brede, lachende mond. Het was degene, die hem voor vallen had behoed.

Die heeft veel te veel tanden, dacht Mike. Hij krijgt geeneens ze bek goed dicht.

‘Jij zit volgens mij al behoorlijk lang te wachten.’

Mike keek op een klok. ‘Valt wel mee. Bijna een half uur. Ben wel erger gewend.’

‘Ik ben net bij de huisarts en de apotheek langs geweest. Wat een rij stond daar zeg! Waar moet je naartoe?’

Mike noemde zijn adres.

‘Ik kom er zowat langs. Zal ik je een lift geven?’

‘Nou graag!’

‘Uw taxi kan ieder moment komen!’ riep de receptioniste vinnig.

‘Kom jij effe klaar in je dromen’, sprak Mike.

De man lachte, waarbij hij zijn ogen wijd opensperde. De mond van de receptioniste zakte open.

Mike nam zijn krukken, hees zich uit het stoeltje en volgde hem.

Zij verlieten het ongezondheidscentrum en gingen de parkeerplaats op.

Regen werd door de wind over de straten gewaaid.

‘Hoe heet jij?’

‘Ik ben Mike.’

‘Ik ben Geraldo.’

‘Dat klinkt Spaans. Ben je een Spanjool?’

Geraldo lachte. ‘Nee hoor. Gewoon een boeren Hollander.’

Hij hield het rechterportier van zijn auto open.

Mike draaide zich met de rug naar de auto, gaf hem een kruk, greep de dakrand, gaf hem de andere kruk, greep de deurstijl en liet zich achterwaarts op de bijrijdersstoel zakken.

‘Dit is echt wel super koel van je, dude.’

Geraldo ging achter het stuur zitten, startte en reed de straat op. ‘Het is een kleine moeite. Als je in deze wereld niks meer voor mekaar over hebt...’

‘Wanneer ontmoet je nou eens iemand die aardig voor je is, zonder dat het beroepsmatig is?’ Mike raakte zo ontroerd, dat tranen opwelden.

Geraldo glimlachte. ‘Nou moet ik natuurlijk wel je adres hebben.’

‘Kleine Zuidlaan tweehonderdtwintig. Zorghuis de Leefkuil.’

‘Hoe kom je daar terecht? Je bent volgens mij nog niet eens vijftig.’

‘Ik woon er pas drie maanden. Ik werkte daar als conciërge. Via arbeidsbemiddeling. Ik heb een WIA uitkering. Ik hield er wel wat aan over. Nou niet meer dus. Obelien, dat is de locatiemanager, nou, die zag dus dat het niet goed ging met me pootje. Ze zei, wat loop jij te manken. Laat me eens kijken. En toen zag ze dat het foute boel was en heeft ze me meteen naar de huisarts gereden. Ja en die reageerde dus veel te laat. Teringhuffer! Er kwam beneden een kamer vrij bij haar. Nou ja, twee kamertjes, een benedenwoning bedoel ik. Zij heeft het voor me geregeld.

Indicatiestelling en alles. Het is een moordwif! Gewoon een kwestie van handig formulieren

invullen, vertelde ze. Ja, ik sta bekend als licht verstandelijk beperkt, dat telt natuurlijk ook mee. Heeft iets met me jeugd te maken. Ben vergeten wat. Maar dom ben ik dus echt niet! Het is hier achter me ogen helemaal niet zo slecht, het komt er alleen niet zo goed uit. De koppelingen doen het niet zo best, begrijp je?’

‘Ik begrijp het helemaal.’

‘Je hebt het wel met haar getroffen, zo te horen.’

‘Ja, Obelien dat is een supervrouw. Maar makkelijk is ze niet!’

Hij werd tot voor de deur van het zorgcentrum gereden.

‘Ik ben zanger en gitaarspeler. Blues en folk. Dat baantje als conciërge had ik, omdat ik er dan een beetje geld bijkreeg. Voor me operatie trad ik bijna iedere week op in de Klankschaal, dat is dat café daar verderop. Ken je dat?’

‘ben ik een paar keer geweest.’

‘Misschien ga ik d’r volgende week zaterdag naartoe. Als ik me rollator heb. Als je dan komt, krijg jij een pilsje van me. En ik heb vorig jaar een cd uitgebracht. Die is te koop.’

Geraldo stopte en trok zijn telefoontje tevoorschijn. ‘Wat is je nummer?’

Nadat hij dat had voorgelezen, vanaf zijn telefoonschermje, stapte Mike uit, dolblij met hetgeen hij als een nieuwe vriendschap beschouwde.

Leunend op zijn krukken keek hij de auto na.

Er zijn dus nog steeds koele dudes, concludeerde hij. Nou uitkijken, dat ik niet zoals daarnet met een van me stokken in de tramrails terecht kom.

Ik ging flink onderuit. Opgetild door drie vrouwen! Of nee, het waren er volgens mij vier! Wie maakt dat mee? Komt dus een song over. Zeker weten! Au, kolere!...Zo meteen aan Jetske vragen of die paracetamol wil halen.

Ongehinderd stak Mike over. Hij belde aan. Een glazen schuifdeur gleed open. Hij groette de conciërge annex portier en liep de gang in, waaraan zijn woning lag. Leunend op een kruk, diepte hij uit zijn jaszak de huissleutel op. Hij beschikte over een bescheiden ruimte met een open keukentje, een badkamer met toilet en een slaapkamertje. Twee deuren gaven toegang tot een betegeld, gemeenschappelijk terras.

Hij groette zijn drie gitaren, die hem op standards geplaatst opwachtten. Ik moet namen voor ze bedenken, nam hij zich voor. Als die pijn en ellende en alles wat ik nog moet regelen, uit me kop is verdwenen. Fysio, kunstbeen aanmeten bij de orthopeed, opzeggingen van me ouwe stek, machtigingen, die psych...o nee, die ga ik afzeggen. Wat een maffe dude is dat!

Vrede sluiten met me andere been. Waar haalt ie die onzin toch vandaan? Blazend van stress en ellende liet hij zich op een kleine bank zakken.

De brandende sensatie, als een vervloeking achter zijn beenrest met hem mee zwevend en nu ook nog eens door zijn rechtervoet woekerend, was hij door de ontmoeting met Geraldo bijna vergeten en kwam zijn bewustzijn weer helemaal in beslag nemen.

Waar blijft Jetske nou, vroeg hij zich af.

Mike keek naar zijn favoriete instrument, een Fender akoestische gitaar met asymmetrische, honingkleurige kast en versterkingselement.

Ik zou er een song over kunnen maken, over al me ellende. Geen gejam en gejammer natuurlijk. Beetje verdrietig, scheutje zwarte humor er overheen. En in de Klankschaal zingen. Wieger en Willie zijn me toch mooi op komen zoeken in dat ziekenhuis. Ze zeiden nog: kom je gauw weer spelen? Die zijn natuurlijk bang voor de klandizie...Nee, zo moet ik niet denken. Ik zou helemaal niet meer moeten denken.

O, wat doet het toch zeer!

Van ellende wiegde hij kreunend met zijn bovenlichaam heen en weer.

Er werd op de deur geklopt.

‘Ja!’ schreeuwde Mike.

Obelien kwam binnen.

‘Hee Mike. Ik zag je terugkomen daarnet. Hoe was het bij de huisarts?’

Zij liet haar adipeuze lichaam op een stoel tegenover Mike zakken.

‘Die wond is dus dicht. Hij spoot er toch iets overheen. Tegen de vliegen.’

‘En je voet?’

‘Niet zo best. Heb jij paracetamol voor me?’

‘Dat denk ik wel. Zal zo even kijken.’

‘Ik heb nou dus twee keer pijn. In een voet die ik nog heb en in en voet die ik niet meer heb. En daar word ik dus compleet mesjogge van.’

‘Dat laatste is fantoompijn. Daar hebben heel veel patiënten last van, na amputaties. Volgens mij helpt paracetamol daar niet zo goed tegen.’

‘Tyfus, wat moet ik dan?’

‘Schreeuw niet zo man. Heeft je huisarts niets voorgeschreven?’

‘Pa-ra-ce-ta-mol! Zei ik toch? Kolere! Hij wil me geen morfine geven. Hij denkt dat ik eraan verslaafd raak. Wat zou dat? Liever verslaafd dan deze pokkenellende! Ik wil van hem af. Hij heeft te laat ingegrepen. Als die hondelul zijn werk had gedaan, had ik nou alle twee mijn voeten nog gehad. Ik ga me toch een klacht indienen!’

‘Wat zou je daarmee bereiken, Mike? Trouwens, ik hoor nogal eens, dat hasj roken helpt.’

Verbluft keek hij haar aan.

‘Ik moet straks even weg. Ik kom langs de hasjboot. Heb je cash?’

‘Op mijn tafel staat een kistje, daar zie je het? Haal daar maar dertig euro uit. Nee, doe maar veertig, kan je meteen wat boodschappen voor me meenemen.’

‘Daar heb je Jetske voor.’

Obelien kwam overeind, liep naar de tafel en haalde drie briefjes van tien uit het kistje.

‘Je hebt hier honderden euro. Moet je dat niet op je rekening storten? Dat is toch veel veiliger?’

‘Zodat jullie het inpikken zeker. Nee, dank je lekker. Al die poen daar, heb ik met optreden verdiend. In de Klankschaal en andere kroegen en op straat. Het is mijn geld! Daar blijven jullie van af. Als het moet, draai ik al die biljetten tot rolletjes en douw ik ze stuk voor stuk in me reet!’

‘Bruis niet zo, driftbol. Je weet heus wel dat ik je dat geld gun.’

‘Sorry dat ik zo...ik word helemaal knettergek. Koop voor jezelf een flesje wijn of zo.’

‘Aardig van je. Terwijl je weet dat ik niet drink. Wat wil je van de boot?’

‘Doe maar Marokkaanse. En twee pakjes sjek. Met vloe.’

‘Ben zo terug.’

Obelien verliet de woning.

Op het terras kwamen twee medebewoners in zicht, die nieuwsgierig naar binnen keken en naar Mike zwaaiden.

Hij hief een hand, werkte zich met zijn krukken overeind en begaf zich naar zijn slaapkamertje.

Hier waren de gordijnen dichtgetrokken.

Mike liet zich op zijn bed zakken, liet zijn krukken naast het hoofdeinde tegen de muur leunen en draaide zich op zijn rug. Hij trok zijn rechterbeen op, nam zijn rechtervoet in zijn handen en wreef voorzichtig. Was het verbeelding, dat de pijn daar leek weg te zakken? Zijn verdwenen voet liet zich onverminderd voelen.

Een klacht indienen. Hoe zou ik dat moeten doen? Poen voor een advocaat heb ik niet. Ik zal op de site van dat ongezondheidscentrum kijken. Publiciteit zoeken op asociale media. Het ergste is nog, dat je beleefd moet blijven tegen dat doktersvolk, anders behandelen ze je helemaal niet meer.

Zijn armen werden zwaar. Hij liet zijn voet los, die warmer aanvoelde en minder zeer deed. Tot zijn immense opluchting leek ook de fantoompijn enigszins weg te zakken.

Beste rechtervoet, ik kan geen vrede met je sluiten, zoals die achterlijke psych wou. Want wij zijn dus nooit in oorlog geweest, begrijp je? Ik zal goed voor je zorgen. Sorry voor je broertje.

Mike dacht terug aan zijn linkervoet. Hij had er heet douchewater overheen laten lopen, hij had er met ijsblokjes overheen gewreven. Zich met rode port stomdronken gezopen. Niets hielp tegen het gevoel, alsof er voortdurend sigaretten op zijn voet werden uitgedrukt. Alsof de duivel zelf er met witheet gloeiende naalden in prikte.

Hij rilde en trok de spreij over zich heen.

Ik moet nog een half uur op me buik en dan vanavond weer, herinnerde hij zich. Ik heb er even de puf niet meer voor. Nergens meer voor. Misschien ga ik wel dood, zo meteen. Nooit meer iets voelen, wat moet dat lekker zijn.

Huilend als een kind, viel hij in slaap.

Iemand klopte op de deur. Mike schrok wakker. Wezenloos en slaapdrongen keek hij om zich heen. Hij voelde nagenoeg niets meer in voet en spookvoet.

Opgelucht kwam hij overeind.

De deur werd geopend.

‘Wie durft daar tiefustering binnen te komen?’

‘Hou je gemak Mike. Ik ben het, good old Jetske. Ik heb minuten lang staan kloppen. Je reageerde niet. Protocol is dan, dat we naar binnen gaan. Wist je dat niet? Stel dat je acuut hulp nodig hebt!’

Het bezorgde gezicht en een deel van het magere lichaam van thuishulp en woonbegeleidster Jetske verschenen om de hoek van de deur.

‘Kom eraan. Je hebt me uit me slaapje gehaald. En nou heb ik dus een rothumeur.’

‘Zal ik koffie zetten, mopperkont?’

‘Ja doe dat.’

Hij greep zijn krukken. Als ik me nou laat vallen, krijg ik misschien meer thuishulp dan die drie uurtjes per dag. Dan stopt ze me onder de douche. En misschien rukt ze me wel. Zal ik?

Mike durfde niet. Zuchtend kwam hij overeind, greep zijn krukken, ging de woonkamer binnen en liet zich op het bankje zakken.

‘Hoe was het bij de dokter?’ Ze had het koffieapparaat ingeschakeld, en kwam tegenover hem zitten.

‘Reuze gezellig. Niemand wist iets van de fysiotherapie die ik zou krijgen!’

‘Heeft hij de hechtingen eruit gehaald?’

Mike knikte. ‘Die man is een robot. Van alles dat hij tegen zijn patiënten zegt, is de helft ingestudeerd en de andere helft bedoeld om niet de schuld te krijgen van z’n fouten. Hij douwt iedere week verse batterijen in een gleuf in ze nek.’

Jetske keek hem aan en legde haar handen in haar schoot.

Beiden keken naar buiten. Het motregende. Het koffieapparaat rochelde.

‘Wanneer komt de ergotherapeut?’

‘Wat zou die moeten doen? Deze woning is al ingericht op invaliden zoals ik. Beugels naast de verhoogde pot en beugels bij de douche.’

‘Misschien kan je een verlaagd aanrecht en keukenkastjes krijgen. Dan kan je vanuit je rolstoel iets voor jezelf klaarmaken.’ Zij zorgde voor koffie.

‘Kan je zo boodschappen voor me doen?’

‘Wat heb je nodig?’

‘Gevulde koeken. En rooie port. Niet van dat gore huiskerk.’

‘Ik heb drie uur. Ik kan daarna het huis doen en misschien blijft er dan nog tijd over voor een wandeling.’

‘In dat pestpokkenweer? Dank je feestelijk! Even wat anders...Denk je dat ik uitbreiding voor de thuiszorg kan krijgen?’

‘Dat zou ik in overleg met Obelien kunnen aanvragen. Ik denk wel dat twee keer drie uur per week genoeg is.’

‘Ik wou wel hulp hebben met onder de douche en zo.’

‘Je vertelde me, dat je in het ziekenhuis geoefend had in de badkamer, met de fysiotherapeut.’

‘Ja, met op en van de pot, in en uit de douchestoel. Ik maakte wel mezelf schoon.’

‘Ik zal je helpen met het invullen van de aanvraag voor persoonlijke verzorging. Of het wordt goedgekeurd, weet ik niet. En er zijn wachtlijsten. Ik kan hier in ieder geval niet meer uren werken dan ik nou al doe.’

‘Als je me wast, kan je me misschien helpen met me, je weet wel, me behoeftes.’

‘Wat zeg je me nou?’ Zij zette grote ogen op.

‘Je weet dus echt wel wat ik bedoel.’

‘O, dat dus...Nou, Mike, daar ben ik niet voor, begrijp je dat? Dan moet je een sekswerker laten komen.’

‘Een of andere kerel? Pleur je op of niet?’

‘Als je zo’n toon aanslaat, dan ga ik weg en doe je die boodschappen zelf maar.’

Zij had rustig en vastberaden gesproken en hem daarbij aangekeken.

‘Sorry Jetske.’ Hij boog zijn hoofd en keek naar haar voeten.

‘Een sekswerker kan ook een vrouw zijn.’

‘Zo iemand heet dan toch een sekswerkster?’

‘O ja, nou dat zal wel. Waarom kijken we niet even op internet? Die nieuwe conciërge had hem toch weer aan de praat gekregen?’

‘Hij staat daar op de aanrecht.’

Ze haalde zijn laptop en kwam naast hem zitten. Met het apparaat op schoot zochten zij naar sekswerksters.

‘Dat is toch niet normaal meer? Honderd zestig pop voor een uur? En dan nog niet eens het echte werk. Alleen een potje rukken. Hebben die mukkels soms gouwe klauwen?’

‘Het is wel erg veel geld ja.’

‘Ik heb van me verjaardag nog een VVV cadeaubon? Zou ik die in kunnen zetten?’

‘Dat denk ik niet.’

‘En waarom een uur? Zelf doe ik het in drie minuten!’

‘Misschien krijg je dan eerst een massage. En ze rekenen natuurlijk ook reiskosten en btw. Als het korter is, zal het wel niet rendabel zijn.’

Boos klapte Mike de laptop dicht. Zij nam het apparaat van hem aan en zette het op zijn plek.

‘Gevulde koeken en rode port. Nog iets anders? Wil je geen fruit?’

‘Alsjeblieft niet! Doe maar wat potjes witte bonen in tomatensaus en doperwten.’

Nadat zij geld uit het kistje genomen had en verdwenen was, tilde Mike, op een kruk leunend, de Fender uit de houder.

Bijna verloor hij hierbij zijn evenwicht. Het lukte hem om zich met het instrument op het bankje te laten zakken. De krukken kletterden op de vloer.

Mike kreeg het instrument niet in goede speelpositie. De draagband was hij kwijt. Met grote aandacht stemde hij.

De akkoorden die hij aansloeg klonken desondanks onzuiver.

Mopperend legde hij de gitaar naast zich neer.

‘Goed, we hebben een beetje mot, mister Fender. Komt in de beste families voor. Zweetvingertjes, ik weet het.’

Hij keek naar een rijtje langspeelplaten, dat onder een plank stond, waarop een versterker en platenspeler prijkten. Snoeren liepen ervandaan naar forse geluidskasten. Voorzichtig liet hij zich op de vloer zakken. Zich telkens afzettend met zijn handen, wist hij de apparatuur te bereiken.

Enkele onhandige momenten later klonken, onder gekraak en geritsel, stem en gitaar van Hank Williams. Hij zong over zijn moeder, die hij als jongen 's nachts hoorde huilen. Hij besloop haar en merkte, dat ze voor hem aan het bidden was.

Mike kroop achterwaarts en wist zich op het bankje te tillen.

Het is maar goed dat die lieve schat er niet meer is. Ze zou kapot gegaan zijn van verdriet, als ze me zo gezien had, mijmerde Mike.

Hij zong mee, eerst zachtjes en aarzelend, al snel uit volle borst.

Vanuit zijn ooghoek zag hij, dat men hem op het terras stond te bekijken.

Het kon hem niets schelen. Hij nam zijn gitaar en probeerde opnieuw de optimale speelhouding te vinden, zonder de snaren aan te raken.

Hank zong over eenzaamheid. Hoe hij de Heer gevonden had en dat hielp een beetje.

Hank die roerde overal God en de Bijbel doorheen, net als ma. Ze had kunnen bidden tot ze een ons woog, die God van haar had haar en mij dus never nooit een nieuw onderbeen en voet gegeven. Wie weet kijkt ze uit de hemel op me neer en denkt ze: die arme jongen, hij komt niet eens compleet in de hel aan. Wat een leed! Ja, mevrouw, sorry dat ik het zeg, dan had ie maar niet moeten roken, zou God zeggen. Ik heb hem een prima stel meegegeven. En jij hebt hem het slechtste voorbeeld gegeven dat je kunt bedenken. Een idee voor een song? Nee, te cynisch. Daar trek je geen publiek mee.

Eindelijk vond hij een houding, die hem in staat stelde fatsoenlijk de snaren te beroeren. Hij stemde ze opnieuw en begon met de muziek mee te spelen en te zingen. Zijn weinig krachtige, wat vlakke stem klonk zuiverder dan zijn spel.

Jetske en Obelien. El flaco y el gordo. De dikke en de dunne. Peppie en kokkie. Zonder die moordwijven red ik het nooit.

Ik zou een ode aan ze moeten schrijven. In het Nederlands. Ik heb nog nooit een Nederlands liedje geschreven. Me Engelse liedjes durf ik niet te laten horen. Waarom eigenlijk niet? Ik denk dat ze niet goed genoeg zijn. Misschien kom ik er achter, als ik ze voor ze speel.

De naald verhief zich van de langspeelplaat.

Mike wilde muziek van Woody Guthrie opzetten.